

ококорили отъ страхъ, като видѣли онова озъбено страшилище съ огнени уста и много желѣзни нозе. Дългиятъ полетѣлъ нагоре. Колкото билъ дълъгъ — дваждъ подълъгъ станалъ и се стопилъ като димъ въ небето. Корместиятъ, както се билъ навелъ, току се търколилъ долу и се пукналъ като сапуненъ мѣхуръ. А тоя съ голѣмата глава търтилъ на бѣгъ съ такава сила, че и сега още тича — все не може да се спре.

Николай Райновъ

КОКИЧЕТА

Теменужкитѣ, зюмбюлтѣ
 подъ снѣга се още тулятъ.
 А на припекъ край стобора,
 дето се синѣ бора,
 покрай дветѣ трепетлики,
 край поникнали иглики, —
 нацвѣтѣли, нацвѣтѣли
 сж кокиченцата бѣли.
 Какъ свѣнливо тѣ надничатъ!
 На момиченца приличатъ,
 въ бѣли рокли премѣнени —
 нѣжни, гиздави, засмѣни!
 А изъ клонитѣ на бора,
 въ храститѣ покрай стобора,
 цѣла чета отъ врабчета,
 като палави момчета,
 погрознѣли, почернѣли,
 скачатъ като полудѣли!
 Пърхатъ шумно, клони свеждатъ,
 къмъ кокиченцата бѣли
 отъ високо тѣ поглеждатъ.

Ст. Цанкова-Стоянова

